

Άλλη μια σελίδα στην πρόσφατη ιστορία των επιχειρήσεων εργασιακού εκφοβισμού γράφτηκε στον Ευαγγελισμό.

Κατά τη γενική εφημερία στις 5 Μαρτίου, σε κάποια μεταμεσονύκτια ώρα, ο Αναπληρωτής Διοικητής επισκέφθηκε τα επείγοντα, με μια διάθεση που όπως αποδείχτηκε περισσότερο θύμιζε έφοδο στη σκοπιά στον στρατό, παρά έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον για τις ανάγκες των ασθενών και των γιατρών.

Με πρόσχημα τη μη σωστή τοποθέτηση της μάσκας (από γιατρούς οι οποίοι αφενός είναι εμβολιασμένοι, αφετέρου βρίσκονταν σε μεγάλες αποστάσεις μεταξύ τους και χωρίς παρουσία ασθενών), ο Αναπληρωτής Διοικητής απευθύνθηκε εριστικά και απαξιωτικά στους εργαζόμενους, παρά την άμεση συμμόρφωση με την υπόδειξη. Απέναντι στη διαμαρτυρία για την απαξιωτική συμπεριφορά, αλλά και στις επισημάνσεις των εργαζομένων γιατρών για τις τραγικές ελλείψεις του νοσοκομείου, τα ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας για προσωπικό, ασθενείς και συνοδούς και την πάγια πρακτική του Αναπληρωτή Διοικητή και του ίδιου του Διοικητή να είναι απόντες όταν αυτές διατυπώνονται από τα συνδικαλιστικά όργανα των εργαζομένων, ο Αναπληρωτής Διοικητής απάντησε με απειλές («θα τα πούμε τη Δευτέρα») και βρισιές («κωλόπαιδο»).

Λίγες μέρες αργότερα, δύο ειδικευόμενοι γιατροί έλαβαν κλήση για απολογία στη διοίκηση του Νοσοκομείου, μεταξύ άλλων με τη γελοία κατηγορία της «απρεπούς και επιθετικής συμπεριφοράς». Ένας από τους δύο είναι ο σύντροφός μας Νικόλας Σκούφογλου. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε εάν η στοχοποίηση του συντρόφου έχει να κάνει με την πολιτική και συνδικαλιστική του δράση, ή αν απλώς εντάσσεται στο μεράκι του Αναπληρωτή Διοικητή για το σπορ του εργασιακού εκφοβισμού.

Ο Αναπληρωτής Διοικητής, που διορίστηκε επί ΣΥΡΙΖΑ και διατήρησε τη θέση και τις άριστες σχέσεις με την κυβέρνηση και επί ΝΔ, είναι προφανώς ένας από τους ανθρώπους εκείνους που είναι πάντα ευχάριστοι προς τους ανώτερους και δυσάρεστοι προς τους κατώτερους, τους οποίους αντιμετωπίζει ως επαρχιακός γυμνασιάρχης ή νταής επιλοχίας. Η αηδιαστική, θρασύδειλη αυτή συμπεριφορά, πάντως, δεν θα μας αφορούσε καθόλου, εάν δεν επρόκειτο για κάποιον με τόσο υψηλή θέση σε ένα από τα μεγαλύτερα κρατικά νοσοκομεία.

Η στοχοποίηση των δύο γιατρών εντάσσεται στην ευρύτερη καμπάνια στοχοποίησης από τις διοικήσεις των νοσοκομείων των εργαζομένων που έχουν το θάρρος να μιλάνε, όπως έχουμε δει πρόσφατα σε άλλα νοσοκομεία (Άγιος Σάββας, Έδεσσα, Γιαννιτσά), αλλά και ξανά πρόσφατα στον Ευαγγελισμό. Υγειονομικών οι οποίοι δίνουν τη μάχη στις αδιανόητες συνθήκες πίεσης της πανδημίας, με εξαντλητικά ωράρια, ανύπαρκτες υποδομές και στοιχειώδεις απολαβές, την ώρα που τα μεγάλα αφεντικά της Υγείας βγάζουν εκατομμύρια σε ιδιωτικές κλινικές και ιατρεία. Δεν είναι λίγες οι διοικήσεις των νοσοκομείων που προτιμούν τον ρόλο του εντολοδόχου της κυβέρνησης, παρά αυτόν της στοιχειώδους υπεράσπισης των εργαζομένων τους και της διεκδίκησης των αυτονόητων για τα νοσοκομεία που διοικούν και τους ασθενείς που αυτά περιθάλλουν. Είναι οι διοικήσεις τις οποίες επιλέγουν απευθείας οι κυβερνήσεις και που τόσο συχνά χαϊδεύουν οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες.

Οι μάχιμοι υγειονομικοί, οι χαμηλότερες και πιο σκληρά εργαζόμενες βαθμίδες του κλάδου, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή ενός ευρύτερου κοινωνικού, ταξικού αγώνα: του αγώνα για την υπεράσπιση της ζωής εναντίον μιας κυβέρνησης και ενός συστήματος που διαχειρίζεται την πανδημία με μοναδικό

κριτήριο τη λιγότερη δυνατή ζημιά για την καπιταλιστική οικονομία και με αποκλειστική μέριμνα τη διατήρηση των κερδών των αφεντικών και το τσάκισμα κάθε εργασιακού και δημοκρατικού δικαιώματος.

Βρίσκονται στο ίδιο στρατόπεδο με τους εργαζόμενους που απαιτούν προστασία από την πανδημία, παύση της μη απαραίτητης παραγωγής με κανονικές απολαβές για τους ίδιους και το κόστος να βαραίνει τους εργοδότες, που είναι και αυτοί που κερδίζουν από την παραγωγή.

Βρίσκονται στο ίδιο στρατόπεδο με τους φοιτητές που αγωνίζονται ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία και τα επαναλαμβανόμενα πογκρόμ, τη νεολαία που μάχεται ενάντια στον αυταρχισμό, όλους εκείνους και εκείνες που ξεσηκώνονται ενάντια στην αστυνομοκρατία στις γειτονιές. Βρίσκονται στο ίδιο στρατόπεδο με τις γυναίκες και τους άντρες που καταγγέλλουν τη σεξουαλική και εργασιακή βία.

Βρίσκονται σε αντίπαλα στρατόπεδα με τα αφεντικά της Υγείας και τους διοικητές που αναπαράγουν την καπιταλιστική και κρατική εξουσία μέσα στα νοσοκομεία.

Οι υγειονομικοί δε φιμώνονται και δε σκύβουν το κεφάλι.

Ο Βαμβουρέλης και ο κάθε Βαμβουρέλης θα μας βρει μαζικά απέναντί του.

ΟΚΔΕ Σπάρτακος